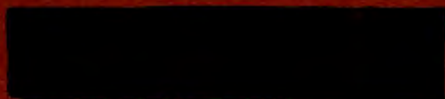

KAMP

NR. 6
SEPT.
1981

OG SEIER

I N N H O L D

Leder: Gjenreis grunnorganisasjonen.....	2
Valgansv. DS: Foreløpig oppsummering.....	3
DS-kasserer: Arbeidernes konkurparti (monetar-liberalistene).....	5
Faglig anvs. DS: "Anton har ikke skjent sin egen rolle".....	7
Anton: Svar fra en flykting.....	9
Rolf: Partiets NATO-politikk.....	11

GJENREIS GRUNNORG.!

En smule skuffelse og resignasjon har kanskje vint seg etter valgresultatet. I ei foreløpig oppsummering i dette bladet sier en DS-kamarat at ved sida av ytre forhold som f.eks. valgtaktiske hensyn, så finns en ganske bestemmende indre faktor som forklaring på resultatet, nemlig stoda i grunnorganisasjonene.

For i tida snakka vi om at "partiet foravart i fronten". På tross av at DS ganske tidlig blei oppmerksom på partiets avgjørende rolle for å få frek på valgkampen, og tok flere tiltak for å styrke denne sida, så ser det ikke ut til å ha lykken i særlig grad.

Det er god grunn til å anta at den personlige stemmesankinga har vært dårligere enn noen gang, med færre eller ingen husbesøk osv. Dette henger direkte sammen med at partiavdelingene er demobiliserte og ikke makter å få medlemmene til å ta i bruk disse "sikre" metodene.

Oppsummeringene vil sjølsagt gi svar på om vi har rett. Men andre fakta underbygger påstanden: Det slurves enormt med kontingenten (se artikkelen til DS-kass.), rapportfrister overholdes ikke, enten fordi saker ikke oppsummeres, eller rett og slett fordi det ikke finns noe å rapportere om (fordi f.eks. obligatoriske møter ikke er avholdt). I mai-nummeret sa ei av jejtene som blei intervjuet: "Det som plager meg mest er at så mange jenter får lov til å degenerere i partiet", og vi vet at den såkalte "flukten fra arbeidarklassen" har foregått uten for mye bremsing.

Har ikke alt dette en fellesnevner: Forfall i grunnorganisasjonene?

Med dette menes ikke å si at vi i leidsen ikke har ansvar. Det har vi så absolutt, men sjølve problemet finns først og fremst på grunnplanet. Derfor er tida inne til å slippe inn friskt rødt blod, for tross alt så viser valgresultatet at det finns nok av folk som må få tilbud om en studiesirkel, eller rett og slett medlemskap. Sjel trenger vi åsså å skolere oss i dette og hint. DS arrangerer i disse dager konferanser omkring "Hva må gjøres", og seinere på høsten vil det følge mer "heavy" stoff. En aldri så liten begynnelse. God høst!

RED.

VALGANSV. DS :

(3)

FORELØPIG OPPSUMMERING:

Valget er over, og det er på tide å starte oppsummeringa. Tallenes tale er klar : Vi har stått på stedet hvil i forhold til Stortingsvalget i 1977. Og vi har gått kraftig tilbake i 3 av de 4 kommunene vi stilte til valg i ved komunevalget i 79.

Asker tilbake fra 333 til 225.
Bærum tilbake fra 586 til 493
Ullensaker tilbake fra 91 til 60

Skeidsmo har hatt en liten framgang. Og Rølingen kan vise til en dobling av stemmene siden 77. Det er også grunn til å framheve Nesodden med det beste enkelt resultatet på 1,4%. Men ser vi altså fylket som helhet så må vi oppsummere at vi bare nådde ha vparten av det stemmetallet vi hadde satt oss som mål.

Det må sjølsagt en grundig oppsummering til , både i RV lokalt og sentralt, og i partiet før vi kan slå fast hva som er de viktigste årsakene til dette dårlige resultatet. Men jeg vil allikevel alt nå kaste fram endel saker som jeg tror er vesentlige.

Før det første er det grunn til å peke på at Akershus ikke skiller seg spesielt ut fra landsgjennomsnittet. Utviklinga hos oss er omtrent lik den vi ser i Nordland, Nordland, Telemark, Sør-Trøndelag m.fl. M.a.o må vi søke viktige deler av årsaken i forhold som er mer eller mindre almene for hele landet.

En viktig del av dette bildet er at partiet, og kanskje først og fremst, grunnorganisasjonene, er svakere i dag enn både for to og fire år side. Og det ville vært rart om ikke parti-krisa hadde satt spor etter seg. dette har da også vært et stadig tilbakevendende tema på RV-ledelses møter i fylket : Hvor er partiet lokalt ?

Altså : Sveikka grunnorganisasjoner en viktig årsak.

Ei holdning som har møtt mange av oss som har drevet aktiv valgkamp har vært : RV er best - men SV kommer inn ! Argumenter om "bortkasta stemmer" , både i forhold til SV som jo hadde en reell mulighet, og i forhold til at vi er et lite "sjanseløst" parti , har uten tvil hatt en stor betydning. Argumenter om at Gro gross alt er bedre enn Kåre , solens Sønn, har nok også hatt effekt.

Spørsmålet om taktisk stemmegiving er en problem for oss uansett hvor bra politikere vi har , og hvor bra vi markedsfører den.

Men samtidig er det klart at feil, uklarhet eller uenighet i vår politiske linje vil gjøre at folk som tviler til sjuende og sist slipper en annen stemmeseddel i valguna .

Jeg veit at flere kamerater er uenig i den linja RV/Akershus har hatt i forhold til fredsmarsjen. Andre er uenig i parolen Gro + Kåre =sant. Andre igjen mener at vi er flinke til å kritisere andres politikk, men at vi har for lite å fare med når det gjelder å stille opp alternativer. Disse motsigelsene må vi ta svært alvorlig i tida framover.

Det er også grunn til å trekke fram valgkampmetodene når vi skal oppsummere. Det er liten tvil om at den personlige stemmesankinga, på dør- og husbesøk, aldri har vært benytta så lite under noen valgkamp. RV har drevet.

Sist, men ikke minst er det viktig å gå inn på hvordan vi har slått igjennom i forskjellige grupper av befolkninga. Spesielt er det vel grunn til å slå alarm når det gjelder opplutninga blant ungdommen. De mange revedlga viste at vi i store områder av fylket står bortimot blanke på de videregående skolene.

STÅR VI RIBRA IGJEN ?

Nei, vi gjør ikke det. Til tross for at vi har vært igjennom en vanskelig periode i partiet, så har vi holdt stillinga. Vi har aldri tidligere kommet ut med politikken vår i den grad som i denne valgkampen. Etter min mening har vi også utvikla mye bra politikk, som på områder hver for seg har fått stor støtte. Vi har vist at vi er fullt ut i stand til å ta opp diskusjon med en hvilken som helst av de som i dag sitter som storingsrepresentanter fra Akershus, og gå seirende ut av duellen. Og sist: Vi har lagt grunnlaget for en permanent RV-organisering i fylket.

Nå må vi smi mens jernet er varmt. Finne ut hvordan vi skal viderutvikle denne organisering. Finne ut hvordan vi skal sikre at vi om to år vinner flere plasser både i kommunestyre og fylkesting. Så raspt som mulig avsette de kameratene som skal jobbe med det parlamentariske arbeidet i tida framover.

Vi har knytta en god del nye kontakter gjennom valgkampen. Disse skal vi måle å holde på og utvikle. Det blir ei viktig oppgave i tida framover.

FORTS. FRA S. 8

saklig den allmene krise i partiet og m-l bevegelse generelt. Når vi mister gløden for en sak kommer våre egne behov sterkere fram. Jeg merker det ganske mye i meg sjølv.

Hva er god medisin mot denne sjukdommen?

Vi må ta to skritt tilbake og gjennomgå mye av våre grunnleggende teorier på nytt. Som sagt synes jeg at mye av vår forståelse for disse teoriene har vært basert på tro og ikke vitenskap. Samtidig må vi føre en aktive kamp mot slike feilaktige ideer som Anton står for og sikkert mange andre.

DS-KASSEREREN : ARBEIDERNES KONKURSPART (MONETER - LIBERALISTENE)

Monetær betyr pengemessig. Hvor lenge skal medlemmene stilltende godta at partiet beveger seg mot konkursens rand, uten å reagere?

Budsjettet for 1981 for distriktpartiet ser ikke pent ut. Selv med svært forsiktig budsjettering vil det knapt være penger i kasse når året er omme.

Skal vi kutte ut DS-møtene, evt. la DS-medlemmene betale store reiseutgifter sjøl? Eller nøye oss med KOS 2. hver måned? Eller skjære med på den offentlige virksomheten i distriktet? Skal partiet slutte å sende PGG landet rundt for å snakke om forsvarspolitik? Eller skal vi kutte ut bevilgningene til UDS-ene?

Noe av dette må bli følgene om ikke partiets økonomi bedres. Alternativet er å få DS-formannen til å pantsette bilen sin, og håpe på at revolusjonen kommer før lånet forfaller. Når inntektene stadig går nedover, samtidig som utgiftene øker, må det skjære seg til slutt. Dette er et virkelig problem, kamerater. Dere må gjøre noe med det!

VI BETALER IKKE! VI BETALER IKKE!

Noen avdelinger er utilatelig sløve med kontingentinnbetalinga. Noen står til rest med kontingent fra både 2. og 3. termin 80. Dere tror kanskje at dette ikke betyr noe særlig. Studer da denne oversikten:

Kontingentrestanser fra 1980	kr. 4.300
Kontingentrestanser fra 1. termin 1981	" 4.400
Ikke innbetalt kontingent 1. term. 81	" 9.400
Sum utestående kont.	<u>18.100</u>

Over halvparten av avdelingene i distriktet fins blant synderne i denne oversikten. I mange tilfeller er det reelle problemer som ligger til grunn. Men jeg veit om konkrete tilfeller der det bare er rein sløyhet.

Disse 18 tusen kronene er partiets eiendom. Avdelingene har forplikta seg til å betale dem. Partiet har ikke gitt dere noen rett til å låne disse pengene. Dere er tvert imot forplikta til å betale dem i tide, i det minste så raskt dere kan etterpå.

DERE SKAPER VANSKELIGHETER

Er dere klar over følgene av slikt sommel med kontingenten?

- 1) Det blir omtrent håpløst for oss å kontrollere om alle betalere kontingent, slik vedtektene krever.
- 2) Partiet har ikke svære fond. Vi trenger pengene nå, ikke først om 1/2 år. Når vi nesten lever fra hånd til munn, er det ekstra viktig å være punktlig med kontingentinnbetalinga.
- 3) Når det tar så lang tid å få kontingenten inn, blir det uråd å holde oversikt over utviklinga i kontingentarbeidet. Det hadde f.eks. nå vært viktig å vite om kontingenten har gått ned fra 3/80 til 1/81, slik at DS kan sette opp et realistisk budsjett for 2. halvår 81. Men med store restanser både for 3/80 og 1/81 er det uråd å se noen tendens.
- 4) Vi veit ikke hvor mye som vil bli betalt av det avdelingene står til rest med. Følgelig veit vi ikke hvor mye penger vi egentlig har. Om vi visste at vi får inn de 4.300 kronene fra 1980, kunne vi legge en plan for å bruke dem. Nå må vi kutte ut det, og droppe planer om å gjøre ting som det kanskje (?) likevel viser seg vi kunne hatt råd til.

5) Slikt somme~~k~~ stimulerer liberalisme og politisk forfall i avdelingene og partiet som helhet.

6) Endelig skaper det mye ekstra arbeid for kassererne, både i DS og SK. (Avd.kassererne nevner jeg ikke, for det ser ut til at de fleste tar jobben med stor ro.) Det tar tid å skrive purringer, tid å holde oversikt i alt rotet, tid å skrive denne artikkelen.

Nå er det nesten regelen at avd. står til rest med kontingent. Fra og med neste termin må vi gjøre det til regelen at all kontingent blir betalt i rett tid, og at restanser bare forekommer i helt spesielle tilfeller. Hvert enkelt medlem har ansvaret for å betale kontingenten i tide. Dere har ikke lov til å sitte på rompa og vente på (en sløv) kasserer.

Betal kontingenten hver måned! Gjør det til et fast punkt på avd.møtene å betale kontingent. Kassereren må lage seg en enkel oversikt på et ark eller i en bok. Ta en liten fight på dette for å få det til å funke.

FØLGER DU SATSENE?

Alle gjør ikke det. Men på grunn av restansene er det vanskelig å si sikkert. Det er kassererens sure plikt å sørge for dette. Uten at det er spesielle og gode grunner til det, har ingen lov til å gå under satsene for sin inntektsgruppe.

ET FRAMSKRESENT EKSEMPEL

Ved siste kontingentinnbetaling kunne ei avdeling by på en gledelig overraskelse: Kr. 1.200 i gave fra sympatisører. Jeg må bare takke på vegne av DS og be avdelinga bringe takken videre. Jeg håper det ikke blir med den ene gangen, og oppfordrer også andre avdelinger til å følge opp suksessen. De fleste har vel nære venner som godt kan tenke seg å bidra (fast eller tilfeldig) til en god sak. Det kreves bare at dere slipper den

EN HALVLITER I MÅNEDEN

I april TF blei dere oppfordra til å øke kontingenten med 15 kroner pr. måned for å kompensere for prisstigning og kontingentnedgang. Faktisk er det noen som har fulgt oppfordringa. Hele 15% av avdelingene har økt. Ikke dårlig! Faktisk ganske framskredent, sammenlikna med alle de andre 85%.

Andre har valgt andre løsninger. Ei avdeling har økt medlemstallet med 1 fra 3/80 til 1/81, fra 3 til 4 medl. Disse 4 betaler like mye kontingent som de 3 gjorde før. I ei anna avdeling har alle medlemmene gått opp en sats, men betaler like lite som før. I gjennomsnitt kr. 34 pr. måned i sats II og kr. 95 pr. mnd. i sats III. Med andre ord langt under minimum.

Kamerater. Jeg trur de aller, aller fleste av dere har råd til å øke med kr. 15 pr. måned. Mange sikkert med mye mer. Det er et prioriteringsspørsmål. Jeg trur ikke særlig mange lever på eksistensminimum. En halvliter i måneden, eller en LP-plate i kvartalet går det an å avstå fra.

NEDGANGEN STOPPA?

Foreløpige tall tyder på at samla kontingent for 1/81 blir om lag den samme som for 3/80. Forutsatt at alle betaler gjelda si. Ellers blir det fortsatt nedgang.

Dersom dette stemmer, er det gladelig. En nedgang siden slutten av 79 er i så fall stansa. Men foreløpig er som sagt dette ikke helt klart.

Men: Prisstigninga gjør at det trass i dette likevel er en reell nedgang. Derfor: Kontingenten må opp!

METODER FOR Å ØKE KONTINGENTEN

- Øke medlemstallet er en bra metode.

FAGLIG-AN 1. I DS :

7

« ANTON HAR IKKE SKJØNT SIN EGEN ROLLE (...) »

Sjølkritikk

Først må jeg begynne med en sjøl-kritikk. Det er kritikkverdig at jeg ikke har skrevet før nå. Jeg kan neppe si at jeg har vært med på å slå et slag mot tendenser til å skifte klasse blant parti-medlemmer. Jeg synes det er vanskelig og veldig tidskrevende å skrive innlegg. Takket være redaktørens bruk av kritikk har jeg tatt meg sam en og gjort et forsøk.

Tendenser til moralisme i Geirs sitt svar.

I april KOS polemiserer Geir hovedsaklig mot Anton ved å vise til hvordan han prioriterer egne behov fram for det å jobbe for arbeiderklassens sak. „Anton har valgt å få det bedre sjøl enn å sløss for bedre kår - et valg som bare et tynt sjikt av dyktige folk på venstre sida kan ta.“ Han også setter spørsmaltegn på hvor mye Anton har gjort som tillitsmann på jobben. Alt dette er greit men jeg mener at Geirs argumenter fører til i beste fall et Anton får dårlig samvittighet. Beslutningen hans er ikke bare feilaktig utifra et moralsk standpunkt (man skal ikke bare tenke på seg sjøl - man skal jobbe for at andre får det bedre) men enda viktigere er at han forkaster m-l bevegelsens klasseanalyse og forsinker avskaffing av kapitalisme (noe jeg går utifra han mener er nødvendig).

Idealisme i synet på arbeiderklassen sin ledende rolle.

Jeg anbefale alle til å studere artikkelserien til Pål Steigan og debatten om den i KE. Han skriver om idealisme i synet på sosialisme. Jeg mener det samme gjelder i det synet Anton har på arbeiderklassens sin ledende rolle. Anton sier at arbeidsfolk er treige. Jeg går utifra at han mener at de ikke forstår våre teorier, at de ikke gidder å gå i tog eller på åpne møter, at det er mye bil/jente prat, o.s.v. Hvis han mener dette har han rett i mange tilfeller. Jeg synes det er for lett å stemple dette som arbeiderforakt slik Geir gjør. Men utifra dette trekker Anton den konklusjonen at arbeiderklassen ikke er ledende, at det fin andre sjikt som er mer mottakelig for vår propaganda og derfor er mer istand til å lage revolusjon. Hvis Marx og Lenin hadde basert sin klasseanalyse på intelligens/evne til å ta til seg teori/graden av rasismen, mannssjåvinismen, o.s.v. ville ikke arbeiderklassen vært sett ut på noen spesielle måte. Jeg mener at Anton baserer sin klasseanalyse hvilket sjikt i samfunnet som har mest sympati for sine egne tanker, ideer, interesser, o.s.v. Derfor velger han småborgerskap utifra subjektive kriterier og ikke utifra et objektivt, materialistisk synsvinkel.

Er arbeiderklassen den mest ledende?
Hvorfor?

Denne diskusjonen må taes opp igjen. Den må være mye mer grundig enn før hvor jeg tror mye av vår overbevisning var basert på tro og ikke vitenskap. Da trodde vi at vi gikk til en klasse som var overmoden for våre teorier - fordi den var den mest ledende klasse. Vi hadde en veldig teoretisk forståelse av arbeidsfolk. Vi oppdaget at dette ikke stemte, at en del steder ble vi til og med feid ut. Noen kommunister slik som Anton konkluderer med at arbeidsfolk er treige, andre slik som jeg mener at vår forståelse av arbeiderklassen som den ledende klassen har vært preget av idealisme. Vi må tilbake til klassikerne for å rette på dette, ikke forkaste det hele og skifte klasse.

Marx og Lenin baserte sin klasseanalyse på ens forhold til produksjonsmidlene. De stilte spørsmålet - hvilken klasse har objektive interesser av et nytt økonomisk system. Problemet i Norge idag er å få arbeidsfolk til å skjønne hva deres objektive interesser er og enda viktigere er å overbevise dem at det nytter å gjøre noe med det. Vi har en levestandard som ikke gir noen inntrykk av at det er nødvendig å få kontroll over produksjonsmidler. Denne klassen har erfart at deres mening ikke teller, at alt blir bestemt over hodet på dem - de skal overlater styr og stell til sin "arbeider" regjering. Slik er klassen dårlig rustet til å

kjenne fullt ut hva er deres objektive interesser. På den andre siden har den økonomisk krise/streiker/tariffpolitikken ført til at flere og flere oppdager hva som ikke tjener deres sak. De ser etter alternativer og det er her partiet kan spille en betydningsfull rolle ved å vise at det fins alternativer. Anton og andre er med på å minske partiets muligheter til å overbevise folk at der fins en vei ut.

En historisk nødvendighet - sosialisme.

Arbeiderklassen er den mest ledende klassen p.g.a. deres forhold til produksjonsmidlene, ikke fordi de er flinke/sjette/intelligente/sympatiske, o.s.v. Og klassikerne sier at denne klassen kommer til å avskaffe kapitalisme før eller siden, med eller uten AKP. Vår oppgave er å framskynde denne prosessen ved å skolere klassen i m-l teori, for å få dem til å handle utifra deres interesser. Anton og andre som skifter klasse har ikke skjont dette. De har ikke skjont sin egen rolle opp i denne prosessen. Hovedsida i motsigelsen mellom personlig behov og å jobbe for arbeiderklassens sin sak er utvilsomt den første og dette preger deres tenkemåte. Deres klasseanalyse underbygger en ideologi som rettferdiggjør det å skifte klasse. Årsakene til det å prioritere seg sjølv er

ANTON

9

SVAR FRA EN FLYKTNING!

Et "intervju" med meg i KOS nr. 3 har vakt reaksjoner. Geir imøtegår meg i nr. 4 og det er greit. Det er bra denne debatten kommer opp, fordi den ikke er så enkel som endel vil ha det til.

Først: "Intervjuet" var ikke noe intervju i den forstand, det var bygget på en samtale, og endel av formuleringene er ikke mine, men intervjuerens.

For det andre: Geir tillegger meg ting jeg ikke har sagt, jeg oppfordrer Geir til å lese KOS nr. 3 en gang til. Jeg har f.eks ikke felt noen endelig dom over AKP i arbeiderklassen, slik Geir påstår. Jeg står heller ikke for det syn at proletariseringa i hovedsak var feil. For meg sjøl mener jeg den har hatt en positiv funksjon, de åra jeg har hatt på gølvet har vært nyttig for meg politisk og personlig. Jeg sier dette for å klare opp litt, slik at vi ikke får en debatt som går på "det du ikke sa men egentlig mente"-karakter.

Jeg slutter altså i industrien etter 4 år, uten så jævli dårlig samvittighet, og uten å føle meg som en "desertør". Jeg har 50 år foran meg i arbeidslivet, det blir ganske mange timer. Det er helt avgjørende for meg hvordan jeg trives i disse ca. 100.000 timene jeg har foran meg. Situasjonen nå er slik at jeg gruer meg for hver dag, kjeder meg hele dagen, synes ikke jobben er noe OK. Geir kan hevde at dette bare er personlige grunner, det er riktig, men disse grun-

nene er ganske avgjørende for meg. Jeg har bestemt meg for at jeg ikke vil gå å grue meg til jobben i 50 år framover.

Sjøl syns jeg ikke det er et uredelig og uforståelig standpunkt, de gamle gutta på jobben synes heller ikke det. De oppfordrer meg (og anne ungdom på jobben) til å prøve å få seg et annet liv enn det de har hatt "Kom deg vekk herfra, skaff deg en u dannelses" er noe en ofte hører.

Derimot er Geir uredelig når han bruker Tron Øgrims argumentasjon om folk som melder seg ut av partiet mot meg. Selv om han "regner med at jeg fortsatt skal være aktiv i klassekampen" (takk for tilliten), så må Geir innse at det er stor forskjell og slett ikke samme sak å slutte i industrien som å melde seg ut av partiet.

I et forsøk på å stille det skarp stiller Geir spørsmålet: Er Anton eller arbeiderklassen treig? Ettersom arbeiderklassen ikke er treig, så må jo jeg være det. Poenget til Geir er at jeg står for arbeiderforakt. Ette å ha fastslått dette, så kritiserer han meg for å ikke være konsekvent i arbeiderforakten. Dette blir håpløst. Jeg mener sjøl at jeg ikke står for arbeiderforakt. Når jeg bruker uttrykket at arbeiderklassen er treig så er meninga at det ikke er gjort ei hånd vending å vinne oppslutning for AKP i arbeiderklassen. Dette har vel også Geir oppdaga?

Geir kritiserer meg for synet på ufaglærte arbeidere. Her har han rett, i intervjuet står jeg for et sleivete og unyansert syn at alle ufaglærte arbeidere er tilbakeliggende. Dette er åpenbart feil. Men det hører ingensted hjemme når Geir påstår at jeg bruker dette som argument for å bli intell-ektuell, tvertom bruker jeg det som argument for at folk bør ta seg fag-utdanning, det samme gjør Geir.

Geir oppfordrer jo nemlig meg til å ta en fagutdanning. Det er greit nok det, men saken er at jeg ikke har noe lyst til å gå den veien. Selv om be-grepet "lyst" ikke kan løsrives fra alt annet, så er det noe en må ta med i regnskapet. Jeg vil ikke bruke tid, og ikke minst penger, til å utdanne meg til noe jeg ikke har lyst på. Er det så rart?

Jeg vil ikke ha et AKP uten arbei-dere, og jeg vil ikke oppfordre folk til å slutte i industrien. Men jeg vil oppfordre kamerater som mistrives på jobben til å stoppe opp, tenke seg om og kanskje se seg om etter noe annet. Vi er ikke tjent med å ha kamerater som mistrives på jobben. Sjølsagt er også begrepet trivsel knytta til bak-grunn, tenking og legning, men alle AKP'ere er ikke like. At Geir trives på jobben sin, behøver ikke bety at det er "politisk riktig" at jeg skal trives på hans arbeidsplass. Vi er in-divider med våre individuelle særhet-er, dette må vi ta hensyn til og ikke ta kamp på, ikke minst ved yrkesvalg. Dette betyr ikke at jeg ikke bør dis-kuterer med angående min "flukt".

Men en slik diskusjon må ta utgangs-punkt i mine motiver og motsigelser. Geirs metode med harde slag og ikke ta utgangspunkt i hva folk mener, er jeg redd ikke fører til noen bra resultater.

FORTS. FRA S. 6

- Øke kontingenten. Følg i det minste oppfordringa fra SK om å øke med kr. 15 pr. mnd.
- Betal punktlig. Unngå gjeld. Kassereren må få inn kontin-genten månedlig. Erfaringa viser at dette er nødvendig for å klare punktlig innbe-taling til DS/SK.
- Prøv å få nære symper til å tegne seg for faste bidrag. Eller iallfall en sum nå og da. Men alt fast er best.
- Spar penger. Medlemmer som stadig må dekke underskudd på diverse arrangement, er ikke mye gira på å heve kontingenten. Tenk økonomi også når dere planlegger ting.
- Styrk nivået og enheten i avdelinga og partiet. ET sterkt og konsolidert parti som jobber bra og får pene resultater, er det beste argumentet for en solid kontingent. Men des-suten er solid kontingent også en av forutsetningene for et sterkt parti.

NESTE TERMIN MÅ BETALES TIL KASSEREREN I AVD. I AUGUST

Styret må betale kontingenten til SK i begynnelsen av sept. Vent ikke til siste liten med å betale.

PARTIETS NATO-POLITIKK

I avdelinga mi er det uenigheter om partiet har en rett politikk i forhold til NATO. Utifra hva jeg ellers har hørt , er denne uenigheten ikke enestående i distriktet. Derfor dette innlegget.

Jeg mener at partiet idag stort sett har en riktig Nato-politikk. Ut i fra diskusjonen vi hadde, er det tydelig at det er ulike oppfatninger^{av} hva denne politikken reelt innebærer . Derfor vil jeg først legge fram min oppfatning av hva som er partiets linje- og gå imot det jeg mener er uriktige framstillinger av den. Tilslutt vil jeg polemisere mot standpunktet om at partiet idag burde reise "Norge ut av Nato" som aksjonsparole og tilogmed støtte andre (dvs. i praksis SV) som reiser dette som begrensa kampsak.

"For et sterkt, uavhengig forsvar"

sammenfatter hovedpilarene i partiets politikk for det borgerlige forsvaret. Denne parola uttrykker også vårt prinsipielle syn på NATO , at vi skal ut. (ellers går det jo ikke an å snakke om noe uavhengig forsvar). Men, dette er bare den ene pilaren. Dersom vi bare skulle støtte oss på denne- betrakte den som noe "mer prinsipiell" enn den andre- ville vi komme ut å kjøre, på samme måte som om vi bare tok hensyn til å bygge opp styrke. Vi ville da komme i å erfare at "uavhengigheten" ikke ville bli særlig reell (sjøl om avhengigheten da ville bygges opp i en annen retning!) , som en "styrke" bygd på avhengighet ville knekke sammen når det røynta på.

Når målet, retninga, er streka opp, må vi ha en taktikk for å nå det. Dvs vi må fremme krav for å styrke forsvarsevnen, samtidig som vi går inn for tiltak som styrker uavhengigheten (svækker avhengigheten av NATO , men også hindrer at vi går inn i et avhengighetsforhold til Sovjet). De initiativ og standpunkt partiet har tatt de siste åra, mener jeg konkretiserer denne taktikken og er skritt på veien mot den strategiske målsettinga: et sterkt, uavhengig forsvar.

Det blir sagt at det er umulig å si at vi har som målsetting å gå ut av NATO og samtidig idag gå imot utmelding uten vilkår - at dette er uforenelige standpunkter. Det politisk feilaktige i standpunktet "utmelding uten vilkår" vil jeg ta opp i siste del av innlegget. Jeg vil her kommentere påstanden om det

umulige (ulogiske ?) i å forene de to standpunkta:

Det finnes drøssevis av eksempler på at det er fullt mulig å forene en strategisk målsetting med en taktisk anvisning som tilsynelatende står i motstrid til strategien.

For å ta eksempler fra nettopp forsvarspolitik:

-Ikke-angrepsavtalen mellom Sovjet og Tyskland før 2.verdenskrig, stod den iverken for kampen mot fascismen, nazismen?

-Den seinere alliansen mellom Sovjet og "Vest-maktene" stod den iverken for forsvaret av sosialismen mot imperialismen, sjøl om både USA og England var sentrale imperialistmakter ?

At vi deltar i parlamentariske organ for bl.a. å avsløre dem bærer også i seg denne "motsetningen"

Taktikken består av mange ledd og det er sammenhengen mellom dem som avgjør om det bærer i retning av den strategiske målsettinga.

Et annet metodisk argument som er fremma er at dersom vi idag ikke går inn for full utmelding, så blir konsekvensene at vi bindes sterkere til NATO og at vi etterhvert blir tvunget til "åpent" å støtte NATO (jeg lar ligge at det her insinueres at vi idag er fordekt for NATO- altså tvil om vårt prinsipielle syn er alvorlig ment).

Jeg mener at dette teoretisk rammes av samme påpekning av forholdet mellom strategi og taktikk som er nevnt ovenfor. Ellers så er det jo mulig å bruke de konkrete sakene som har vært framme de siste åra for å teste dette også med praksis:

-Forhåndslagringssaka:

Partiet tok klart standpunkt mot forhåndslagring av tyngre amerikansk utstyr

(At vi stilte krav om at fronten mot forhåndslagring også skulle markere at den var for et sterkt invasjonforsvar, mener jeg var helt nødvendig. Hadde organisasjonen mot forhåndslagring tatt opp i seg dette , ville den blitt breiere enn den var. Nå ble den i hovedsak en SV/NKP-aksjon- og det var vel det den var ment som også , fra initiativtakernes side.

Denne aksjonen var et klart eksempål på at det ikke alltid er antall paroler som avgjør bredden. Forsåvidt en parallell til om NATO-paroler aleine er en brukbar taktikk for virkelig å få oss ut av NATO !)

-NATO-vedtaket om nye atomvåpen:

Kommentarer her skulle være unødvendig.

-Parolene/krava som er reist om omlegging av forsvarsplanene:

De tilfredsstillere ikke NATOs behov.

-Kravet om at Norge skal ut av kommandosystemet:

Uansett om man mener dette er ei "gulrot" ,for å bruke et uttrykk som ble brukt, binder det oss sterkere til NATO-systemet?

Jeg kan ikke finne et eneste praktisk eksempel på at vi har gått inn for tiltak som binder oss sterkere til NATO , sjøl ikke midlertidig (her er det altså ikke engang snakk om å ta "skritt tilbake" før vi går framover). Påstanden om at vår NATO-pålitikk i praksis binder oss sterkere til NATO, mener jeg derfor ikke holder mål ,hverken teoretisk eller målt utifra fakta som foreligger.

Norge ut av NATO - aksjonsparole idag ?

De som sier at "Norge ut av NATO" må reises som aksjonsparole idag, og at det uansett ville være bra om vi kom ut, mener jeg i beste fall ikke tar alvorlig på vår analyse av verdens-situasjonen, i verste fall inntar en uansvarlig holdning overfor trusselen fra Sovjet.

Ei slik linje ser bort fra den ene pilaren som partiets politikk bygger på. Den tar ingen hensyn til at Norge, for egen del, trenger et sterkt invasjonforsvar i dagens verden. Den tar heller ikke hensyn til at det utifra rivaliseringa mellom supermaktene ville være farlig om Norge plutselig ble et forsvarspolitisk vakum, som ville innebære en forskyvning i favør av den supermakta som vi anser for å være mest aggressiv , med muligheter for denne til i det minste å få Norge politisk "på felgen" overfor seg (Etter-givenheten idag er ille nok !)

"Vi kan ikke bekjempe pest med kolera" er det blitt sagt for å spissformulere at vi straks må ut av NATO for å kunne bygge opp motstandsevne mot Sovjet. Jeg kan ikke se at dette rammer partiets linje. Det er bedre å holde på det opplegget vi har for å bli kvitt koleraen og samtidig ta vaksine-kur mot pesten, enn å ta en "lynkur" mot koleraen (dersom det gikk an) og så ubeskytta gi seg ut i pestbefengt område.

Å få Norge ut av NATO krever en politisk bevegelse og det er

grunnlaget for denne bevegelsen som avgjør om utmelding vil være bra eller dårlig.

Det grunnlaget partiet bygger sin NATO-motstand på, er en styrking av forsvarsviljen, og -evnen, og en opprettholdelse av forståelsen av at Sovjet utgjør hovedtrusselen.

En "ut av NATO-bevegelse" som bygger på nedrustningsideologien eller på tesen om at vi må ut fordi det er sjølve NATO-medlemskapet som utgjør trusselen mot Norge (Sovjet vil angripe oss fordi vi er integrert i ^{ellers er de ingenting} USAs strategi) er feilaktige plattformer. Begge disse elementa er sentrale i SVs argumentasjon for at vi skal ut. Partiet kan ikke gå inn for utmelding på slike grunnlag, tvert imot må det bekjempe at slike strømminger får oppslutning. Det ville være en ulykke om SV fikk oppslutning om en utmelding på slike politiske grunnlag.

Det burde være unødvendig å argumentere mot "nedrustningsutmelding". Når det gjelder utmelding "fordi det er sjølve NATO-medlemskapet som er trusselen" vil jeg la Lenin få slippe til med en beskrivelse av denne typen ideer:

"Den småborgerlige strevinga til de små statene for å holde seg unna, det småborgerlige ønsket om å holde seg så langt vekk som mulig fra de store slaga i verdenshistoria

... dette er det objektive sosiale miljøet som kan sikre nedrustningsideen en viss grad av suksess, en viss grad av popularitet i noen av de små statene.

Denne strevinga er sjølsagt reaksjonær, og bygger utelukkende på drømmesyner. For imperialismen trekker de små statene inn i malstrømmen til verdensøkonomien og verdenspolitikken på et eller annet vis"

(Fra "Den proletariske revolusjonens militærprogram)

Det kan, på tampen, være verdt å minne om hva som må være utgangspunktet for vår NATO-politikk idag (dersom vi tar alvorlig verdensanalyse til partiet). Det må være at vi blir best mulig istand til å møte påtrykk, inkludert militært angrep, fra Sovjet. Dessuten, at Norge også ellers i størst mulig grad skal spille en progressiv rolle i kampen mot supermaktenes krigsforberedelser. Det er ikke NATO-medlemskapet som er hovedtrusselen idag, slik det var til kanskje første del av -70-åra?, kampen mot NATO må derfor legges opp utifra dette - få den plassen den fortjener, men ikke være det som overskygger.

til de som gjerne hadde sett at partiet oppsummerte sin politikk for det borgerlige forsvaret med parola "For et sterkt, uavhengig forsvar- Norge ut av NATO" , vil jeg si at jeg foretrekker parola i RV-programmet "For et sterkt, uavhengig forsvar - Sovjet truer Norge".

Helt til slutt: Det er en ting jeg ikke har tatt opp her , det er spørsmålet om hva slags muligheter vi har til å bygge opp et sterkt invasjonforsvar uten at vi går helt ut av NATO. Denne diskusjonen er starta opp i Røde Fane og jeg henviser bare dit. Det eneste jeg vil si her^{at} etter mitt syn må det spille en avgjørende rolle hvor godt gjennomslag vi får for vår politiske analyse av verdenssituasjonen. I tillegg må vi sjølsagt vinne oppslutning om våre militærpolitiske linjer.

Rolf

TOM SIDE